Zbiór Orzeczeń

POSTANOWIENIE SĄDU (szósta izba)

z dnia 3 września 2014 r.*

Skarga o stwierdzenie nieważności — Rejestracja chronionego oznaczenia geograficznego — „Gouda Holland” — Brak interesu prawnego — Brak bezpośredniego oddziaływania — Niedopuszczalność

W sprawie T-113/11

Schutzgemeinschaft Milch und Milcherzeugnisse eV, z siedzibą w Berlinie (Niemcy), reprezentowana przez adwokatów M. Loscheldera oraz V. Schoene,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Europejskiej, reprezentowanej początkowo przez G. von Rintelena oraz M. Vollkommer, a następnie przez G. von Rintelena oraz F. Jimena Fernándeza, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

popieranej przez:

Królestwo Niderlandów, reprezentowane przez C. Wissels, J. Langera, M. Noort, B. Koopman oraz M. Bulterman, działających w charakterze pełnomocników,

oraz przez

Nederlandse Zuivelorganisatie, z siedzibą w Zoetermeer (Niderlandy), reprezentowaną przez adwokatów P. van Ginnekena, F. Gerritzena oraz C. van Veena,

interwenienci,

mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie nieważności rozporządzenia Komisji (UE) nr 1122/2010 z dnia 2 grudnia 2010 r. rejestrującego w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych nazwę [Gouda Holland (ChOG)] (Dz.U. L 317, s. 22),

SĄD (szósta izba),

w składzie: S. Frimodt Nielsen, prezes, F. Dehousse (sprawozdawca) i A.M. Collins, sędziowie,

sekretarz: E. Coulon,

wydaje następujące

* Język postępowania: niemiecki.

Postanowienie

Okoliczności powstania sporu

1 Komisja Wspólnot Europejskich opublikowała w dniu 6 marca 2008 r. wniosek o rejestrację zgodnie z art. 6 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 510/2006 w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych (streszczenie Dz.U. C 61, s. 15). Ten wniosek o rejestrację wniesiony przez Nederlandse Zuivelorganisatie (zwaną dalej „NZO") i złożony w Komisji przez Królestwo Niderlandów dotyczył rejestracji chronionego oznaczenia geograficznego (zwanego dalej „ChOG") „gouda holland".

2 W dniu 26 czerwca 2008 r. skarżąca, Schutzgemeinschaft Milch und Milcherzeugnisse eV, złożyła oświadczenie o sprzeciwie względem rejestracji odnośnego ChOG do niemieckich organów zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 510/2006 z dnia 20 marca 2006 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych (Dz.U. L 93, s. 12).

3 W ramach tego oświadczenia o sprzeciwie skarżąca wystąpiła jako zrzeszenie branżowe producentów i podmiotów dystrybuujących goudę, którego członkowie dokonali w 2007 r. sprzedaży 169 550 ton goudy (116 664 ton pochodzących z własnej produkcji). Na poparcie oświadczenia o sprzeciwie zostało w szczególności podniesione, że rejestracja nazwy „gouda holland", w braku wyraźnego doprecyzowania prowadziłaby do wykorzystania nazwy rodzajowej „gouda".

4 W dniu 18 lipca 2008 r. Republika Federalna Niemiec złożyła w Komisji oświadczenie o sprzeciwie wobec rejestracji odnośnego ChOG. Oświadczenie o sprzeciwie skarżącej z dnia 26 czerwca 2008 r. (zob. pkt 2 powyżej) zostało załączone do oświadczenia o sprzeciwie Republiki Federalnej Niemiec.

5 W dniu 4 listopada 2008 r. Komisja poinformowała Królestwo Niderlandów, że uznała, iż sprzeciw wniesiony przez Republikę Federalną Niemiec był dopuszczalny. Zwróciła się ona również do Królestwa Niderlandów i Republiki Federalnej Niemiec o przeprowadzenie odpowiednich konsultacji w celu znalezienia porozumienia zgodnie z art. 7 ust. 5 rozporządzenia nr 510/2006.

6 W dniu 29 maja 2009 r. Królestwo Niderlandów powiadomiło Komisję, że nie udało się mu osiągnąć porozumienia w szczególności z Republiką Federalną Niemiec.

7 W dniu 2 grudnia 2010 r. Komisja przyjęła rozporządzenie (UE) nr 1122/2010 z dnia 2 grudnia 2010 r. rejestrujące w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych nazwę [Gouda Holland (ChOG)] (Dz.U. L 317, s. 22, zwane dalej „zaskarżonym rozporządzeniem"). Specyfikacja omawianego ChOG przewiduje w szczególności, że ser „gouda holland" jest produkowany w Niderlandach z mleka krowiego pochodzącego z niderlandzkich gospodarstw mlecznych (pkt 4.2 specyfikacji).

Przebieg postępowania i żądania stron

8 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 23 lutego 2011 r. skarżąca wniosła rozpatrywaną skargę.

9 Decyzją z dnia 19 kwietnia 2011 r. niniejsza sprawa została przydzielona pierwszej izbie Sądu.

10 Postanowieniami prezesa pierwszej izby Sądu z dnia 8 listopada 2011 r. Królestwo Niderlandów i NZO zostały dopuszczone do udziału w postępowaniu w charakterze interwenientów popierających żądania Komisji.

11 Decyzją z dnia 31 stycznia 2013 r. sprawa została przydzielona nowemu sędziemu sprawozdawcy.

12 Ze względu na zmianę składu izb Sądu sędzia sprawozdawca został przydzielony do szóstej izby, której w rezultacie została przekazana niniejsza sprawa.

13 W dniu 15 listopada 2013 r. w ramach środków organizacji postępowania Sąd zwrócił się do stron o udzielenie na piśmie odpowiedzi na kilka pytań. W szczególności stronom zadano pytanie dotyczące przesłanki dopuszczalności skargi obejmującej interes prawny skarżącej. Strony zastosowały się do tego żądania w przewidzianym terminie.

14 Skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

15 Komisja, Królestwo Niderlandów i NZO wnoszą do Sądu o:

— oddalenie skargi;

— obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

16 Zgodnie z art. 113 regulaminu postępowania przed Sądem Sąd może w każdym czasie po wysłuchaniu stron stwierdzić z urzędu, że skarga jest niedopuszczalna ze względu na bezwzględne przeszkody procesowe. Decyzja jest podejmowana zgodnie z art. 114 §§ 3 i 4 tegoż regulaminu.

17 W niniejszej sprawie Sąd uznaje, że po zapoznaniu się z aktami sprawy ma wystarczającą wiedzę, w związku z czym postanawia orzec bez dalszych czynności procesowych.

18 Na wstępie należy zauważyć, że skarżąca będąca zrzeszeniem branżowym może co do zasady wnieść skargę o stwierdzenie nieważności wyłącznie wtedy, gdy może powołać się na pewne szczególne okoliczności, w szczególności o charakterze proceduralnym lub jeśli członkowie, których reprezentuje, lub niektórzy z nich mieliby prawo wnieść dopuszczalną skargę (zob. podobnie wydany przez Sąd wyrok z dnia 12 grudnia 1996 r., AIUFFASS i AKT/Komisja, T-380/94, Rec., EU:T:1996:195, pkt 50; postanowienia: z dnia 29 kwietnia 1999 r., Unione provinciale degli agricoltori di Firenze i in./Komisja, T-78/98, Rec., EU:T:1999:87, pkt 36; z dnia 14 lutego 2012 r., Federcoopesca i in./Komisja, T-366/08, EU:T:2012:74, pkt 34).

19 Komisja, Królestwo Niderlandów i NZO uważają, że skarga jest niedopuszczalna z uwagi na brak interesu prawnego lub brak legitymacji procesowej skarżącej lub jej członków.

20 Skarżąca utrzymuje, że skarga jest dopuszczalna. Po pierwsze, zauważa ona, że wobec braku jasnej wskazówki w tym zakresie w zaskarżonym rozporządzeniu ochrona zapewniona omawianemu ChOG obejmuje dwa elementy składające się na chronioną nazwę, w tym słowo „gouda". Działalność handlowa członków skarżącej jest zatem zagrożona. Po drugie, zaskarżone rozporządzenie wywołuje ryzyko, że niektóre opakowania zawierające słowo „gouda" stosowane z ilustracjami odwołującymi się do Królestwa Niderlandów mogą być uznane za sprzeczne z rozporządzeniem nr 510/2006. Po trzecie, skarżąca podkreśla fakt, że przedsiębiorstwa działające w sektorze mleczarskim nie mogą dłużej sprzedawać mleka produkowanego w Niemczech do celów produkcji sera gouda holland. Stanowi to przeszkodę w prowadzeniu działalności gospodarczej przez członków skarżącej. Po czwarte, skarżąca powołuje się na własny interes wynikający z faktu, że Komisja oddaliła w niniejszym przypadku

wniesiony przez nią sprzeciw. Po piąte, w odpowiedzi udzielonej przez nią w ramach środków organizacji postępowania skarżąca twierdzi, że posiada interes prawny w zakresie, w jakim środek lub zaskarżone rozporządzenie naraża jej członków na ryzyko bycia pozwanym z uwagi na posługiwanie się słowem „gouda", oraz w zakresie, w jakim producenci, którzy mają prawo posługiwania się znakiem jakości odnoszącym się do omawianego ChOG, posiadają przewagę konkurencyjną w stosunku do członków skarżącej.

21 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem skarga o stwierdzenie nieważności wniesiona przez osobę fizyczną lub prawną jest dopuszczalna tylko wówczas, gdy skarżący ma interes w stwierdzeniu nieważności zaskarżonego aktu. Konieczne jest, by interes ten istniał i był aktualny oraz podlega on ocenie na dzień wniesienia skargi (wydane przez Sąd wyroki: z dnia 14 kwietnia 2005 r., Sniace/Komisja, T-141/03, Zb.Orz., EU:T:2005:129, pkt 25; z dnia 20 września 2007 r., Salvat père & fils i in./Komisja, T-136/05, Zb.Orz., EU:T:2007:295, pkt 34).

22 Interes ten zakłada, że samo stwierdzenie nieważności takiego aktu będzie miało skutki prawne lub, używając innego sformułowania, że w wyniku skargi osoba, która ją wniosła, uzyska jakąś korzyść (zob. wydany przez Sąd wyrok z dnia 28 września 2004 r., MCI/Komisja, T-310/00, Zb.Orz., EU:T:2004:275, pkt 44 i przytoczone tam orzecznictwo).

23 Ponadto to do strony skarżącej należy przedstawienie dowodu na interes prawny we wniesieniu skargi (wydane przez prezesa drugiej izby Trybunału postanowienie z dnia 31 lipca 1989 r., S./Komisja, 206/89 R, Rec., EU:C:1989:333, pkt 8; wydane przez Sąd postanowienia: z dnia 30 kwietnia 2003 r., Schmitz-Gotha Fahrzeugwerke/Komisja, T-167/01, Rec., EU:T:2003:121, pkt 58; postanowienie z dnia 15 maja 2013 r., Post Invest Europe/Komisja, T-413/12, EU:T:2013:246, pkt 23).

24 Co więcej, należy przypomnieć, że ustanowiony w art. 263 akapit czwarty TFUE warunek, iż zaskarżona decyzja musi dotyczyć bezpośrednio osoby fizycznej lub prawnej, wymaga w szczególności, by zaskarżony akt wywoływał bezpośredni wpływ na sytuację prawną tej jednostki.

25 Po pierwsze, co się tyczy okoliczności podniesionej przez skarżącą, że działalność jej członków jest zagrożona w zakresie, w jakim słowo „gouda" nie może być już swobodnie używane, należy zauważyć, że art. 1 zaskarżonego rozporządzenia przewiduje:

„Nazwa wymieniona w załączniku I do niniejszego rozporządzenia zostaje zarejestrowana.

Niezależnie od przepisu pierwszego akapitu, nazwy »Gouda« można nadal używać na terytorium Unii, pod warunkiem, że przestrzegane są przepisy obowiązujące na mocy unijnego porządku prawnego".

26 Motyw 8 zaskarżonego rozporządzenia przewiduje, że „zgodnie z art. 13 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia nr 510/2006, określenie »Gouda« może nadal być używane, pod warunkiem, że przestrzegane są przepisy obowiązujące na mocy unijnego porządku prawnego".

27 Artykuł 13 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia nr 510/2006, do którego odsyła motyw 8 zaskarżonego rozporządzenia, stanowi, że „jeżeli zarejestrowana nazwa zawiera w sobie nazwę produktu rolnego lub środka spożywczego, która jest uważana za nazwę rodzajową, stosowanie tej nazwy rodzajowej w odniesieniu do odpowiednich produktów rolnych lub środków spożywczych nie jest uważane za sprzeczne z akapitem pierwszym lit. a) lub b)".

28 Wreszcie pkt 4.8 streszczenia specyfikacji omawianego ChOG przytoczony w załączniku do zaskarżonego rozporządzenia stanowi, że to w szczególności nazwa „gouda holland" będzie informować konsumenta, iż ser gouda holland to produkt różniący się od wszystkich innych serów „Gouda".

29 Jak wynika z powyższego, zaskarżone rozporządzenie przewiduje wyraźnie, że nazwa „gouda" może być nadal stosowana w szczególności przy sprzedaży serów pod warunkiem, że przestrzegane są przepisy obowiązujące na mocy porządku prawnego Unii Europejskiej.

30 W związku z tym ewentualne stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia nie przyniosłoby w tym zakresie żadnej korzyści członkom skarżącej (zob. podobnie w odniesieniu do innego ChOG ww. w pkt 18 postanowienie Unione provinciale degli agricoltori di Firenze i in./Komisja, EU:T:1999:87, pkt 33). Będą oni mogli wciąż używać nazwy „gouda" i powinni w każdym razie przestrzegać w dalszym ciągu przepisów obowiązujących na mocy unijnego porządku prawnego.

31 Ponadto, w sytuacji gdy zaskarżone rozporządzenie przewiduje, że słowo „gouda" może być nadal używane przy sprzedaży serów, rozporządzenie to nie wpływa bezpośrednio na sytuację prawną członków skarżącej (zob. podobnie w odniesieniu do innego ChOG wydany przez Trybunał wyrok z dnia 2 lipca 2009 r., Bavaria i Bavaria Italia, C-343/07, Zb.Orz., EU:C:2009:415, pkt 41–45).

32 Jeśli chodzi o powołaną przez skarżącą w odpowiedzi na środki organizacji postępowania okoliczność, że zaskarżone rozporządzenie naraża jej członków na ryzyko bycia pozwanym z uwagi na posługiwanie się słowem „gouda", należy przypomnieć, że skarżąca nie może powoływać się na sytuacje przyszłe i niepewne, aby uzasadnić swój interes w stwierdzeniu nieważności zaskarżonego aktu (zob. wydany przez Sąd wyrok z dnia 18 marca 2010 r., Forum 187/Komisja, T-189/08, Zb.Orz., EU:T:2010:99, pkt 84 i przytoczone tam orzecznictwo).

33 W tym kontekście interes prawny można wywieść z istnienia wykazanego ryzyka, iż na sytuację prawną strony skarżącej wpłynie wszczęcie postępowań sądowych, bądź z tego, iż ryzyko postępowań sądowych jest rzeczywiste i aktualne w dniu wniesienia skargi do sądu Unii (zob. wydany przez Sąd wyrok z dnia 22 października 2008 r., TV2/Danmark i in./Komisja, T-309/04, T-317/04, T-329/04 i T-336/04, Zb.Orz., EU:T:2008:457, pkt 79 i przytoczone tam orzecznictwo).

34 W niniejszej sprawie wystarczy zauważyć, że skarżąca w tym zakresie przedstawia jedynie twierdzenia bez przedłożenia żadnego dowodu, iż podnoszone ryzyko jest wykazane bądź iż jest ono rzeczywiste i aktualne w dniu wniesienia skargi. W związku z powyższym argument ten należy odrzucić.

35 Po drugie, co się tyczy okoliczności, że zaskarżone rozporządzenie wywołuje ryzyko, iż niektóre opakowania zawierające słowo „gouda" stosowane z ilustracjami odwołującymi się do Królestwa Niderlandów mogą być uznane za sprzeczne z rozporządzeniem nr 510/2006, skarżąca przedstawia ponownie jedynie twierdzenia, które nie pozwalają na potwierdzenie, że podnoszone ryzyko jest wykazane bądź rzeczywiste i aktualne w dniu wniesienia skargi.

36 Ponadto prawo Unii nie pozwala, aby etykieta środka spożywczego mogła wprowadzać konsumenta w błąd w szczególności w odniesieniu do źródła lub pochodzenia tego środka [zob. w tym względzie ogólną zasadę ustanowioną w art. 16 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz.U. L 31, s. 1 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 15, t. 6, s. 463); zob. również w szczególności art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt (i) dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 marca 2000 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich w zakresie etykietowania prezentacji i reklamy środków spożywczych (Dz.U. L 109, s. 29 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 15, t. 5, s. 75)].

37 Skarżąca ponadto przyznała w swej odpowiedzi na środki organizacji postępowania, że przepisy, o których mowa w pkt 36 powyżej, mają „zapobiegać wprowadzeniu konsumenta w błąd z uwagi w szczególności na występowanie słowa »Gouda« w odwołaniu się [do Niderlandów]".

38 Wynika stąd, że stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia nie przyniosłoby w tym względzie żadnej korzyści członkom skarżącej w tym znaczeniu, że takie stwierdzenie nieważności nie spowoduje zniesienia ustanowionego na mocy prawa Unii obowiązku niewprowadzania konsumenta w błąd co do źródła lub pochodzenia środków spożywczych (zob. podobnie w odniesieniu do istniejącego już obowiązku prawnego wydane przez Sąd postanowienie z dnia 3 lipca 2007 r., Commune de Champagne i in./Rada i Komisja, T-212/02, Zb.Orz., EU:T:2007:194, pkt 132).

39 Po trzecie, co się tyczy podniesionego argumentu, że działalność gospodarcza członków skarżącej jest utrudniona w zakresie, w jakim przedsiębiorstwa działające w sektorze mleczarskim nie mogą dłużej sprzedawać mleka produkowanego w Niemczech do celów produkcji sera gouda holland, to oparty jest on wyłącznie na niepopartych twierdzeniach. W szczególności skarżąca – zapytana w tym względzie w ramach środków organizacji postępowania – przyznała w istocie, że nawet jeśli mleko rzeczywiście było sprzedawane przez jej członków w Niderlandach, to nie było możliwe precyzyjne określenie jego wykorzystania. Podniesiony argument nie znajduje zatem potwierdzenia w faktach.

40 Jeśli chodzi o wniosek skarżącej zawarty w jej odpowiedzi na środki organizacji postępowania, zgodnie z którym należałoby nakazać Komisji i interwenientom przedstawienie dowodu, że niemieckie mleko sprzedawane w Niderlandach nie zostało wykorzystane do produkcji sera gouda, to należy go oddalić w zakresie, w jakim to sama skarżąca ma wykazać swój interes prawny.

41 W każdym razie zgodnie z art. 2 statutu skarżącej jej celem – w interesie przetwórców mleka i przedsiębiorstw mleczarskich będących jej członkami – jest prowadzenie i popieranie działań sądowych oraz pozasądowych w zakresie w szczególności sprzeciwów wobec rejestracji nazw pochodzenia zgodnie z przepisami Unii. Punkt 3 regulaminu skarżącej przyjęty w następstwie rzeczonego statutu stanowi, że skarżąca „podejmuje działania wyłącznie wtedy, gdy jej członkowie złożyli wniosek o rejestrację lub sprzeciw czy zażalenie wobec rejestracji". Tymczasem w niniejszym przypadku wiadomo, że członkowie skarżącej, którzy złożyli sprzeciw lub zażalenie wobec rejestracji za jej pośrednictwem, to producenci lub podmioty dokonujące dystrybucji sera gouda, jak wynika z oświadczenia o sprzeciwie złożonego w niemieckich organach i przedstawienia okoliczności faktycznych przez skarżącą w skardze przed Sądem. Producenci mleka, będący potencjalnie członkami skarżącej nie wnieśli sprzeciwu z tego tytułu względem rejestracji omawianego ChOG. Wynika stąd, że skarżąca nie może w każdym razie występować przed Sądem w celu reprezentowania interesów niektórych jej członków, którzy nie złożyli sprzeciwu lub zażalenia wobec rejestracji omawianego ChOG.

42 Po czwarte, jeśli chodzi o argument podniesiony przez skarżącą, zgodnie z którym posiada ona własny interes wynikający z oddalenia jej sprzeciwu przez Komisję, to jest on oparty na błędnej przesłance. W szczególności z dokumentów załączonych do akt sprawy wynika jasno, że wyłącznie Republika Federalna Niemiec – a nie skarżąca – została uznana przez Komisję za podmiot, który złożył dopuszczalny sprzeciw (motyw 2 zaskarżonego rozporządzenia). Skarżąca nie zakwestionowała tego twierdzenia w skardze. Ponadto to wyłącznie do Republiki Federalnej Niemiec – a nie do skarżącej – zwróciła się Komisja o przeprowadzenie odpowiednich konsultacji w celu znalezienia porozumienia w rozumieniu art. 7 ust. 5 rozporządzenia nr 510/2006. Skarżąca nie została zatem uznana przez Komisję za „zainteresowaną stronę" zgodnie ze wskazanym artykułem. Skarżąca nie zakwestionowała tego twierdzenia w skardze. Zważywszy na te okoliczności, skarżąca nie może powoływać się na fakt, że Komisja oddaliła w niniejszym przypadku jej sprzeciw. Co więcej, należy zauważyć, że art. 7 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia nr 510/2006 przewiduje, że osoby fizyczne lub prawne posiadające prawnie uzasadniony interes, mające siedzibę lub zamieszkałe w państwie członkowskim mogą wnieść sprzeciw wobec proponowanej rejestracji poprzez złożenie należycie uzasadnionego oświadczenia o sprzeciwie w tym państwie członkowskim w terminie umożliwiającym zgłoszenie sprzeciwu zgodnie z ust. 1 tegoż artykułu. Artykuł 7 ust. 1 rozporządzenia nr 510/2006 przewiduje z kolei w szczególności, że „każde państwo członkowskie" może zgłosić sprzeciw wobec proponowanej rejestracji poprzez wniesienie do Komisji należycie uzasadnionego sprzeciwu. Wynika stąd, że wbrew temu, co twierdzi w istocie skarżąca w swych pismach procesowych, osoby fizyczne lub prawne

posiadające prawnie uzasadniony interes i mające siedzibę lub zamieszkałe w państwie członkowskim nie mogą wnieść sprzeciwu bezpośrednio do Komisji (zob. podobnie wydane przez Sąd postanowienie z dnia 11 września 2007 r., Honig-Verband/Komisja, T-35/06, Zb.Orz., EU:T:2007:250, pkt 51).

43 Po piąte, co się tyczy wskazanej przez skarżącą okoliczności w odpowiedzi na środki organizacji postępowania, że producenci, którzy mają prawo posługiwania się znakiem jakości odnoszącym się do omawianego ChOG, posiadają przewagę konkurencyjną w stosunku do jej członków, to ponownie przedstawia ona wyłącznie twierdzenie niepoparte w żaden sposób. W szczególności skarżąca nie przedstawiła żadnego dowodu, pozwalającego uznać, że produkty jej członków konkurują rzeczywiście z produktami mogącymi posiadać omawiane ChOG lub że produkty, które skarżąca uznaje za konkurencyjne, posiadają koniecznie – z uwagi na umieszczenie na nich wskazanego powyżej znaku – przewagę konkurencyjną.

44 Ponadto z rozporządzenia nr 510/2006 nie można wywieść, że miało ono na celu przyznanie przewagi konkurencyjnej producentom posiadającym ChOG. W szczególności rozporządzenie nr 510/2006 miało między innymi wyłącznie na celu zapewnienie „uczciwej konkurencji" między producentami wyrobów noszących oznaczenie dotyczące pochodzenia (motyw 6 wskazanego rozporządzenia). W związku z tym w braku bardziej szczegółowych stwierdzeń należy odrzucić argument podniesiony przez skarżącą.

45 Co więcej, należy zauważyć, że zaskarżone rozporządzenie nie ma na celu uchylenia prawa, które miałoby przysługiwać członkom skarżącej, lecz przyznanie nowego prawa wszystkim podmiotom, w tym pragnącym tego członkom skarżącej, których produkty są zgodne ze specyfikacją przewidzianą w tymże rozporządzeniu. Powołana przez skarżącą okoliczność stanowi zatem okoliczność czysto faktyczną, z której nie można wywnioskować istnienia jakiegokolwiek niekorzystnego skutku, jaki powodowałoby zaskarżone rozporządzenie w odniesieniu do sytuacji prawnej jej członków (zob. podobnie postanowienie z dnia 15 października 2013 r., Andechser Molkerei Scheitz/Komisja, T-13/12, EU:T:2013:567, odwołanie w toku, pkt 38, 39).

46 Ponadto podniesiona przez skarżącą okoliczność nie może, z zastrzeżeniem szczególnych okoliczności, prowadzić do wykazania, iż przesłanka dotycząca bezpośredniego oddziaływania na wskazanych członków jest spełniona (zob. podobnie wydany przez Trybunał wyrok z dnia 10 grudnia 1969 r., Eridania i in./Komisja, 10/68 i 18/68, Rec., EU:C:1969:66, pkt 7; wydane przez Sąd postanowienia: z dnia 18 lutego 1998 r., Comité d'entreprise de la Société française de production i in./Komisja, T-189/97, Rec., EU:T:1998:38, pkt 48; z dnia 21 września 2011 r., Etimine i Etiproducts/ECHA, T-343/10, Zb.Orz., EU:T:2011:509, pkt 41). W związku z tym i w braku szczególnej okoliczności podniesionej przez skarżącą rozważany argument nie pozwala przyjąć, że zaskarżone rozporządzenie dotyczy bezpośrednio członków skarżącej.

47 W świetle ogółu powyższych okoliczności skargę należy odrzucić jako niedopuszczalną.

W przedmiocie kosztów

48 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu postępowania kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżąca przegrała sprawę, należy – zgodnie z żądaniem Komisji – obciążyć ją jej własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez Komisję.

49 Królestwo Niderlandów pokrywa własne koszty, zgodnie z art. 87 § 4 akapit pierwszy regulaminu postępowania. Na mocy art. 87 § 4 akapit trzeci regulaminu postępowania NZO pokrywa własne koszty.

Z powyższych względów

SĄD (szósta izba)

postanawia, co następuje:

1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.

2) Schutzgemeinschaft Milch und Milcherzeugnisse eV pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską.

3) Królestwo Niderlandów i Nederlandse Zuivelorganisatie pokrywają własne koszty.

Sporządzono w Luksemburgu w dniu 3 września 2014 r.

Sekretarz
E. Coulon

Prezes
S. Frimodt Nielsen